

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 5245/18
Дана 20.05.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Пајовић, председника већа, Весном Иконић и Весном Даниловић, чланова већа, са судијским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из Београда, Савска број 33/П, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 436-03-03692/2017-39 од 07.02.2018. године, у предмету утврђивања пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, број: 436-03-03692/2017-39 од 07.02.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, Филијале Чукарица број 011-436-03-11258/2016-01 од 22.03.2017. године. Првостепеним решењем од 22.03.2017. године, тужиоцу је утврђен порез на пренос апсолутних права за непокретну имовину, и то стан у Београду, насеље Жарково, Улица ... број ..., у износу од 300.893,78 динара, по решењу државног органа овереном дана 03.12.2014. године, под бројем ИИ 29/14 (тачка 1). Утврђени износ пореза на пренос апсолутних права плаћа се у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун и позив на број ближе наведен у тој тачки диспозитива решења (тачка 2). На износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој реферетној стопи Народне банке Србије увећаној за 10 процетних поена, применом простог интересног рачуна до 100 (тачка 3). Ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата доспелог, а неплаћеног пореза извршиће се принудним путем (тачка 4). Трошкови

принудне наплате и увећања пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет обвезника (тачка 5). Купац Б.Б. из Београда на коју је пренето апсолутно право јемчи солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права (тачка 6). Жалаба не одлаже извршење решења (тачка 7).

Тужбом поднетом Управном суду дана 28.03.2018. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост оспореног решења због неправилне примене материјалног права, непоступања по правилима поступка и због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања из којег је изведен неправилан чињенични закључак. Наводи да је изрека оспореног решења противречна разлозима решења, које нема разлоге о одлучним чињеницама, из разлога што се из истог не види које је чињенице по основу којих доказа утврдио, које су чињенице биле од значаја за одлуку, те на чему је засновао своју оцену. Сматра да у оспореном решењу нису дати разлози о одлучним чињеницама, а разлози које је тужени дао су недовољни, уопштени, без оцене конкретних околности и без одговарајуће анализе решења првостепеног органа и анализе документације у списима на бази које је одлучивао првостепени орган и тужени. Указује да је путем јавне продаје од стране извршитеља Ратка Видовића извршена продаја непокретности Б.Б., и то трособног стана површине 90м², број стана 11, те да је приликом јавне продаје најповољнији понуђач био тужилац, и да му је закључком извршитеља ИИ 29/14 од 03.12.2014. године, као најповољнијем понуђачу предата непокретност коју је купио на јавној продаји и наложено је РГЗ – Служби за катастар непокретности Београд 2 да изврши упис права својине на овој непокретности у корист купца, овде тужиоца. Истиче да му је ово први стан који купује, као и да испуњава све прописане услове за пореско ослобођење на пренос апсолутних права за предметни стан који је купио као први стан, те да је уз свој захтев приложио: пореску пријаву на Обрасцу РР1 4; оверену изјаву да купује први стан за себе и чланове његовог породичног домаћинства на обрасцу ІКРS РРАР; оверену копију закључка извршитеља Ратка Видовића ИИ-29/14 од 03.12.2014. године о куповини предметног стана; копију доказа о претходном власништву; оригинал извода из матичне књиге рођених за себе и чланове свог домаћинства; оригинал уверења о држављанству за себе као купца првог стана; оригинал доказа о пребивалишту за себе и чланове свог домаћинства; оригинал извода из матичне књиге венчаних; оригинал уверења Секретаријата за јавне приходе да се тужилац и чланови његовог домаћинства не воде у евиденцији обвезника пореза на имовину; копију решења првостепеног органа. Истиче да су првостепени и другостепени орган учинили пропуст да утврде чињенице, што је имало за последицу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а потом и погрешан правни закључак да тужилац нема право на пореско ослобођење по основу куповине првог стана у складу са чланом 31а Закона о порезима на имовину, у чему се огледа погрешна примена материјалног права, што је довело до утврђивања тужиоцу непостојеће обавезе плаћања пореза на пренос апсолутних права. Наводи да је погрешан став туженог да право на пореско ослобођење тужиоца искључују одредбе члана 27. Закона о порезима на имовину, при чему је заузео став да се ослобођење односи само на уговор о купопродаји првог стана, на коме су потписи уговарача оверени од стране јавног бележника, чиме је суштину права потчинио буквалном тумачењу и оштетио тужиоца. Указује и на то да је погрешан закључак туженог да је тужилац стан стекао на основу закључка извршитеља, јер је стан стечен куповином на јавној продаји, а то се само утврђује закључком извршитеља. Такође, наводи и да се првостепени орган конфузно позива на одредбу члана 42. Закона о порезима на имовину означавајући Б.Б. као купца, а тужиоца као продавца, када су њихове улоге обрнуте јер је тужилац купац. Предлаже да суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, поништи оспорено решење и утврди да не постоји обавеза тужиоца утврђена решењем

Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Чукарица, број 011-436-03-11258/2016-01 од 22.03.2017. године за плаћање пореза на пренос апсолутних права, или да уколико нађе да нема места за одлучивање у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 08.02.2017. године првостепеном органу поднео пореску пријаву за утврђивање пореза на пренос апсолутних права, за стан у Београду, Ул. ... број ..., површине 90м². Првостепени орган је ожалбеним решењем утврдио порез на пренос апсолутних права на укупну површину предметног стана без признавања пореског ослобођења тужиоцу на основу куповине првог стана, који је тужилац поставио у складу са одредбом члана 31а Закона о порезима на имовину. Поступајући по изјављеној жалби против првостепеног решења, тужени је нашао да првостепени орган није ожалбеним решењем повредио закон на штету тужиоца. Како је закључком извршитеља Ратка Видовића из Београда, бр. И.И. 29/14 од 03.12.2014. године тужиоцу предат у својину предметни стан, у Београду, Жаркову, Ул. ...број ..., површине 90м², за цену од 7.197.108,02 динара, то тужени налази да у конкретном случају правилно првостепени орган закључује да нема места примени члана 31а Закона о изменама и допунама Закона о порезу на имовину („Службени гласник РС”, број 61/07), јер у складу са одредбом члана 27. истог закона, у конкретном случају нема основа за признавање пореског ослобођења за пренос купцу првог стана из разлога што није у питању стицање права својине на стану путем уговора о купопродаји стана, већ на основу закључка којим је завршен поступак принудног извршења којим је предметни стан предат у својину тужиоцу и који представља правни основ уписа тужиочевог права својине у земљишним књигама. Тужени даље наводи да како тужилац није стекао право својине на основу уговора о купопродаји који је оверен од стране јавног бележника након ступања на снагу Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, број 31/07), то по оцени туженог није било основа за признавање пореског ослобођења по основу куповине првог стана без обзира што је предметни стан први стан у својини тужиоца, па је првостепени орган ожалбеним решењем правилно утврдио порез на пренос апсолутних права без признавања пореског ослобођења прописаног одредбом члана 31а Закона о порезима на имовину. Тужени је нашао да услед наведеног, наводима жалбе, тужилац није довео у питање правилност и законитост ожалбеног решења, већ је по оцени туженог исто правилно и на закону засновано, па је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 1) Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...68/14), прописано је да се порез на пренос апсолутних права плаћа код преноса уз накнаду права својине на непокретности.

Одредбом члана 24. став 1. тачка 1) истог закона прописано је да се преносом уз накнаду, који је предмет опорезивања порезом на пренос апсолутних права сматра стицање права својине и других права из члана 23. овог закона на основу правноснажне судске одлуке или другог акта државног, односно другог надлежног органа са јавним овлашћењем.

Одредбом члана 31а став 1. наведеног закона, прописано је да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради, односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради физичком лицу које купује први стан, за површину која за купца првог стана износи до 40 м² и за чланове његовог породичног домаћинства који од 1. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15 м² по сваком члану (у даљем тексту: одговарајући стан), под условом да: 1) је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије; 2) купац првог стана од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије.

По оцени Управног суда, основано се наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово из разлога што је на основу закључка извршитеља Ратка Видовића из Београда посл.бр. ИИ 29/14 од 03.12.2014. године тужиоцу, као најповољнијем понуђачу – купцу, предата у власништво некретнина и то: непокретност уписана у лист непокретности број ... К.О. Чукарица, коју чини троипособни стан површине 90м², број 11, на IV спрату стамбене зграде за колективно становање – ламела Ц-2, у Улици ... број ... и наложено је Републичком гедетском заводу - Служби за катастар непокретности Београд 2, да по пријему закључка изврши упис права својине на непокретности из става I изреке у корист тужиоца, као и да у јавној књизи изврши брисање свих уписаних права и терета на предметној непокретности. Из цитираних одредби члана 23. став 1. тачка 1) и одредаба члана 24. став 1. тачка 1) Закона о порезима на имовину произлази да се порез на пренос апсолутних права плаћа код преноса уз накнаду права својине на непокретности и да се преносом уз накнаду сматра и стицање права својине и других права на основу судске одлуке и другог надлежног органа, са јавним овлашћењима, а како се одредбом члана 31а наведеног закона не условљава да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине који је настао на основу купопродајног уговора, то по налажењу Управног суда, тужени изводи погрешан закључак да нема законског основа да се оствари право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права по основу куповине првог стана када тужилац као физичко лице, право својине на стану стиче по основу закључка извршитеља, као лица које врши јавна овлашћења поверена Законом о извршењу и обезбеђењу, којим је констатовано да је дао најбољу понуду за наведену некретнину, па му се иста предаје у власништво. Са изнетог, оспореним решењем учињене су повреде правила поступка које су биле од утицаја на решење ове управне ствари из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01, „Службени гласник РС”, број 30/10), јер разлози из образложења оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива решења, а из изведених доказа не произлази закључак какав је орган дао.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, сагласно одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде. У извршењу пресуде, надлежни орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди, које су обавезне за надлежни орган у року и на начин

прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.05.2022. године, 8 У 5245/18

Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.

Председник већа-судија
Јелица Пајовић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ